

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2024-031 van:

de heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van de klacht verblijvend op de afdeling Linde, Grote Beek straat 28a, onderdeel van GGzE, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie heeft bij haar beslissing van 1 juli 2024 de klacht van de heer XXXX, tegen de beslissing van verweerder d.d. 2 november 2023 om aan hem -klager- verplichte zorg toe te dienen in de vorm van dwangmedicatie gegrond verklaard.

Omdat klager in zijn oorspronkelijke klacht verzocht had om een schadevergoeding is aan klager de gelegenheid geboden om zijn verzoek om schadevergoeding nader te onderbouwen.

Klager heeft dat via zijn PVP gedaan bij (ongedateerd) schrijven, bij de klachtencommissie ontvangen op 27 juli 2024 waarna verweerder daarop heeft gereageerd bij schrijven van 7 augustus 2024. De nadere beslissing op het schadevergoedingsverzoek is daarna bepaald op heden.

2. Inhoud van de klacht

Bij beslissing van 1 juli 2024 heeft de klachtencommissie overwogen en beslist dat verweerder ten onrechte, namelijk zonder dat daaraan een formele beslissing ex artikel 8.9 Wvvgz aan ten grondslag lag, enkele malen sedert 2 november 2023 verplichte zorg bij klager heeft toegepast in de vorm van het toedienen van medicatie. Omdat de klacht gegrond is verklaard, heeft klager in beginsel recht op schadevergoeding waarover de klachtencommissie daarom een beslissing zal nemen.

3. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie is bevoegd om een schadevergoeding ten laste van de zorgaanbieder toe te kennen op grond van artikel 10:11 Wvvgz, nadat zij eerst de zorgaanbieder in de gelegenheid heeft gesteld om zich daarover uit te laten. De klachtencommissie heeft eerst klager zelf -via zijn PVP- in de gelegenheid gesteld zich over de bij de initiële klacht tevens verzochte schadevergoeding nader uit te laten en daarna ook de zorgaanbieder die gelegenheid geboden. De zorgaanbieder heeft zich over het verzoek van klager ook uitgelaten.

4. De standpunten van partijen

In de onderbouwing op zijn schadevergoedingsverzoek geeft klager via zijn PVP aan dat hij aanspraak maakt op een bedrag van € 150,- waarbij klager verwijst naar het zogenaamde forfaitaire stelsel dat ontwikkeld is in rapport van de Universiteit van Amsterdam 'Schadevergoeding vragen aan een klachtencommissie als bedoeld in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg: wat is billijk' uit 2019 en 2020.

Klager geeft aan dat het feit dat verweerder gehandeld heeft in strijd met de wet bij hem heeft geleid tot gevoelens van onmacht, vernedering, onzekerheid, angst, frustratie en dat hij zich niet serieus genomen voelt.

Verder onderbouwt klager zijn verzoek om schadevergoeding door te stellen dat hij veelvuldig achter de deur opgesloten is geweest en in de isoleercel zou zijn opgesloten en niet de mogelijkheid kreeg om dagelijks te douchen, maar die omstandigheden leest de klachtencommissie nergens terug in het dossier van klager, zodat de klachtencommissie er van uit gaat dat die onderbouwing niet op het dossier van klager betrekking heeft gehad. In het dossier van klager is 'slechts' medicatie tegen de wil van klager aan de orde en geen vrijheidsbeperking of isolatie.

Verweerder geeft in haar reactie op het schadevergoedingsverzoek van klager aan dat inmiddels bekend is dat het forfaitaire stelsel dat ontwikkeld is door de Universiteit van Amsterdam door de klachtencommissie niet wordt gevolgd.

Er is inmiddels een ander forfaitair stelsel door de Rechtspraak ontwikkeld (genaamd: 'Overzicht oriëntatiepunten voor schadevergoeding in verplichte zorgtaken', juli 2024), waarin bij een normschending een schadevergoeding van € 15,- tot € 20,- per keer billijk wordt geacht. Verweerder verzoekt de klachtencommissie om in de lijn met de rechtspraak en met dat rapport een schadevergoeding toe te kennen van maximaal € 20,-.

5. De beoordeling

De klachtencommissie heeft in haar beslissing van 1 juli 2024 reeds overwogen dat verplichte zorg conform de wet en de rechtspraak is omgeven met de nodige waarborgen. Die waarborgen staan met name omschreven in artikel 8.9 Wvggz en die waarborgen houden in:

1. Overleg met de cliënt of diens wettelijke vertegenwoordiger
2. Het zich op de hoogte stellen van de gezondheidstoestand van de cliënt
3. Het toetsen van de wilsbekwaamheid van de cliënt
4. Het beoordelen van het ernstig nadeel
5. Het schriftelijkheidsvereiste
6. Het wijzen op de klachtmogelijkheden
7. Het informeren over de mogelijkheid om advies in te winnen van de PVP
8. Voor zover de zorgverantwoordelijke zelf geen psychiater is het verplichte overleg met de geneesheer-directeur

Voorts zijn er uiteraard ook de verplichte algemene uitgangspunten van de Wvggz zoals het rekening houden met de wensen en voorkeuren van de cliënt zoals vastgelegd in artikel 2:1 lid 6 sub a en b Wvggz en de beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid.

Ondanks het feit dat uit het dossier blijkt dat veel overleg met klager heeft plaats gevonden en dat behandelaars begaan zijn met het lot van klager, zoals de klachtencommissie reeds heeft overwogen in haar beslissing van 1 juli 2024, staat vast dat klager tenminste 7 x expliciet heeft aangegeven dat hij de betreffende medicatie niet wil, te weten op 27 december 2023, op 8 januari 2024, 14 februari 2024, 13 maart 2024, 22 maart 2024, 22 mei 2024 en op 7 juni 2024, toen klager uiteindelijk zijn klacht heeft ingediend.

Dat betekent dus dat er tenminste 7 x geen rekening is gehouden met het expliciete verzet van klager en daarop desondanks verplichte zorg in de vorm van medicatie is ingezet. Dat is een ernstige normschending, vooral nu het verzet van klager zo duidelijk was.

De klachtencommissie zal dan ook een schadevergoeding toekennen van € 140,- te weten 7 x € 20,- conform het forfaitaire stelsel dat recentelijk door de Rechtspraak is ontwikkeld ('Overzicht oriëntatiepunten voor schadevergoeding in verplichte zorgtaken', juli 2024) omdat de klachtencommissie van oordeel is dat in feite 7 x een normschending heeft plaats gevonden en gedurende langere tijd het expliciete verzet van klager is genegeerd. Daarbij kan de klachtencommissie zich dus de gevoelens van onmacht, vernedering, frustratie en het gevoel van klager dat hij zich niet serieus genomen voelde alleszins voorstellen. Hij heeft keer op keer zich verzet tegen verplichte medicatie en daarop is evenzovele malen de (formeel) juiste procedure niet gevolgd.

6. Beslissing

De klachtencommissie kent aan klager een schadevergoeding toe van € 140,- vanwege het sedert 2 november 2023 meermaals toepassen van verplichte zorg zonder dat aan de daarvoor vereiste juiste formaliteiten is voldaan en ondanks herhaaldelijk expliciet verzet van klager tegen die verplichte zorg.

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 9 augustus 2024 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer XXXX, voorzitter, en de leden de heer XXXX, psychiater en mevrouw XXXX, lid, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.